

YOUNG ADULT

Rosalyn Eves

PRO FANOUŠKY
SERIÁLU
BRIDGERTONOVÍ

VELKÁ OČEKÁVÁNÍ

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

VELKÁ OČEKÁVÁNÍ

Rosalyn Eves

Přeložila Leona Maříková

Copyright © 2023 by Rosalyn Eves. All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Leona Maříková, 2025

ISBN 978-80-271-3630-8

*Mým rodičům Brucovi a Patti za to,
že mě přivedli ke čtení a k románům
popisujícím období regentství v Anglii.*

KAPITOLA PRVNÍ

Londýn čeká

(Thalia)

*Jak zboží na trhu cítí se dívka, co nevěstou brzy má být,
raději touží vrátit se domů a po boku Boha mít.
Já zbožím na trhu nechci být a manžela netoužím mít,
raději básně chci psát a život si dle sebe žít.*

— Thalia Aubreyová

Hrabství Oxfordshire, na sklonku února 1817

Charis Elphinstoneová nebyla nikde k nalezení.

Ti, kdo ji neznali, by to považovali za znepokojivé, dokonce snad šokující. Ale Thalia Aubreyová, jež dostala za úkol svou sestřenku najít, nebyla znepokojená ani šokovaná. Pravdou bylo, že byla spíš našťvaná. Na své zlatavé kudrny si posadila klobouček a dopáleně vyrazila do zahrady. Kráčela tak rázně, že jí od polobotek odlétaly kamínky šterku; mnohem hlasitěji, než by se na mladou dámu slušelo.

Za běžného dne by si jejího zmizení povšiml málokdo. Charis totiž celkem pravidelně někam mizela, aby se po několika hodinách objevila s lemem sukně ušpiněným od bahna a se šmouhami na nose, protože někde zaslechla zaštěbetat vzácného ptáčka a musela ho vidět. Bylo však

neomluvitelné, že se Charis vypařila zrovna *dnešního* rána, kdy se společně s Thaliinou sestrou Kalliope chystaly odjet do Londýna, aby se účastnily své první plesové sezony, která probíhala ve stejnou dobu jako zasedání parlamentu, tedy od konce zimy do června. Tě sezony, kterou vloni Thalia zmeškala kvůli matčině nemoci.

„Charis, kde jenom jsi?“ mumlala si pro sebe, když přešla cestu a trávník, který se po zimě stále ještě neprobudil. V Oxfordshiru na jaro zatím marně čekali: většina stromů byla zatím bez listů a těch pár lístků, co se předčasně objevilo, v noci spálil mráz. Podle strýce byl ale mráz dobrým znamením: tvrdil, že cesty budou prázdné a nerozbahněné, takže do Londýna dorazí rychleji.

Ale k čemu byl dobrý mráz a volné cesty, když Charis nebyla k nalezení?

Thalia obešla roh domu a zahlédla živý plot bludiště, které obklopovalo zahradu. Nevěřila, že by se Charis zrovna dnes ráno vydala do bludiště, ale u ní jeden nikdy neví. Možná zahlédla nějaký nový druh hmyzu na kroutící se cestičce zeleného labyrintu. Nebylo však na brouky v téhle roční době ještě brzo?

Před Thalií se v ranním světle zablýskla okna panského sídla Elphinstoneových. Dům tety a strýce jí často poskytoval útočiště, zejména když si u nich doma otcovy návštěvy doslova podávaly dveře. Z představy, že by měla to obrovské sídlo prohledávat, nebyla nijak nadšená, protože Charis by mohla být schovaná kdekoliv.

„Thalie!“

Otočila se a uviděla, jak k ní běží Adam Hetherbridge.

I když Thalia byla na dívku svého věku nezvykle vysoká, Adam byl ještě o několik palců vyšší. Pod blondátou kšticí se na ni usmívaly jasné modré oči skryté za zlatými obroučkami brýlí.

Thalia mu oplatila úsměv. „Přišel jsi nás vyprovodit?“ Adam byl zpočátku jen jejich soused, načež se stal přítelem jejího bratra Fredericka, ale od loňského jara, kdy odpromoval na Oxfordu, zatímco její bratr se musel dál pilně učit, se něco změnilo. Adam měl totiž v úmyslu vstoupit do církve, a zatímco čekal, až dosáhne příslušného věku, pokračoval ve studiu u Thaliina otce. Jeho téměř každodenní návštěvy na faře se nevyhnutelně změnilly v téměř každodenní návštěvy Thalie, se kterou přátelsky diskutovali o historii a knihách a filozofii a o čemkoliv dalším, co je zaujalo.

„Ano. Ještěže Charis zmizela, jinak bych váš odjezd zmeškal!“

Thalia se ušklíbla a odhodila blondátou kadeř přes rameno. „Jsem moc ráda, že alespoň někoho její zmizení potěšilo!“ S Adamem po boku vešla do bludiště. „Ale nemusel ses obtěžovat – přece za námi za pár dní přijedeš.“

Adam původně neměl vůbec v plánu do Londýna jet, ale jeho otec trval na tom, že musí vytříbit své společenské chování, než se zahrabe do nějaké venkovské farnosti. Adamovi se i přesto nechtělo, ale Thalia pak zaslechla svého otce, jak mu říká, že mu ubydou starosti, bude-li Adam „neustále dohlížet“ na jeho dcery (navzdory doprovodu jejich tety a strýce). Adam tedy souhlasil, že se ubytuje u bratrance v Londýně, až pro Thaliina otce dokončí jistou práci. „To je pravda. Ale slíbil jsem Frederickovi, že vás místo něj vyprovodím.“

„Freddy tě o to požádal?“ To se jejímu bratrovi vůbec nepodobalo. Frederick si totiž nebyl schopen zapamatovat vůbec nic, pokud se to netýkalo jeho samého. Thalia silně pochybovala, že by z Oxfordu vůbec napsal.

Adam na chvílku zaváhal a odkopl větev, která ležela na cestě. „Ne doslova. Ale jsem si jist, že to měl v úmyslu.“

„Chceš tím říct, že přesně to bys udělal ty, kdybys měl sourozence. Protože ty jsi skutečný princ mezi muži.“

„Myslím, že to je od tebe až příliš velkorysý hodnocení,“ namítl Adam skromně. „Řekněme, že jsem spíš... markýz.“

Jelikož by i jako markýz byl na společenském žebříčku stále o několik příček výš než vikářova dcera a aspirující vikář, Thalia se rozesmála, zatímco ho bez váhání vedla do středu bludiště. Byla tu tolikrát, že by ani se zavřenýma očima nezabloudila. Když došli doprostřed, znovu zavolala Charisino jméno, ale moc nedoufala, že jí někdo odpoví.

„A co uděláte jako první, až dorazíte do Londýna, slečno Aubreyová?“ zeptal se Adam.

„Aha, tak teď jsem slečna Aubreyová. Před chvílí jsem byla Thalia.“

„Procvičuji s tebou správné odpovědi, až tě někdo osloví,“ ohradil se. „Jestli chceš, budu ti zase říkat Prcku.“

Thalia se zašklebila nad svou dětskou přezdívkou a zahrnula kolem živého plotu. „Ani se neopovažuj!“

„Vyhýbáte se odpovědi na mou otázku!“

„Nevyhýbám.“ Na chvíli se zamyslela. „Nejprve se, doufám, najíme a pak vyspíme. Pak půjdu najít Hatchardsovo knihkupectví, pokud mě tedy tetička Harmonia nedonutí jít nakupovat.“

„Jsem rád, že máte jasně srovnané priority,“ řekl Adam. „Vždycky jsem skeptický, když jde o společenské akce vyžadující oblečení podle poslední módy.“

Thalia se rozesmála. „Tohle Kalli vůbec neříkej. Je úplně posedlá novou garderobou.“

Rychle vyšli z bludiště. Po Charis nebylo ani vidu, ani slechu.

„Zkontroloval někdo skleník?“ zeptal se Adam a ukázal na prosklenou stavbu opodál.

„Vyslali tam strýčka Johna,“ odpověděla Thalia a vyrazila přes široký pruh trávy končící u malého lesíku. „Jak tak znám Charis, je určitě někde v lese, a až ji najdeme, bude celá od bahna, takže budeme muset počkat, až se převleče. Mamá vyslala děti, aby pod dozorem tety Harmonie prohledaly dům, jinak bychom za chvíli nepochybně hledaly i je.“

„Co myslíš, že Charis zaujalo tentokrát?“ zeptal se Adam.

„To asi ví jen nebesa. Možná zaslechla nějaké ptáče, jehož zpěv nikdy neslyšela. Nebo zahradník našel liščí bobky, které musela nutně prozkoumat.“ Pokud by to tak ovšem bylo, zahradník by jistě hlásil, že ji viděl, nebo ne?

„Takže ona bude uvedena do společnosti s tebou? Co si Charis v Londýně proboha počne?“

Thalia pokrčila ramený. „Bude tančit s mladými muži, aby ihned zapomněla jejich jméno, a celou dobu si bude přát, aby byla na nějaké přednášce v Královské akademii věd.“ Teta Harmonia chtěla Charis uvést do společnosti už vloni na jaře, kdy jim oběma bylo sedmnáct, ale Charis bez své sestřenky jet nechtěla. Letos tedy budou uvedeny do společnosti všechny tři najednou. Debut ve společnosti znamenal, že dívka dosáhla věku na vdávání a mohla začít navštěvovat plesy a účastnit se dalších společenských událostí.

Thalii zajímalo, zda Charis nelitovala svého zbrklého slibu debutovat společně se svými sestřenkami. Možná proto se schovala. Ale její rodiče si mohli dovolit uvést svou dceru do společnosti v jakékoliv plesové sezoně, takže by bylo asi jedno, kdyby Charis tuto sezonu nestihla. Ostatně jakoukoliv sezonu.

U ní a Kalli tomu bylo jinak, jelikož pocházely se skromnějších poměrů a bylo žádoucí, aby si našly ženicha. Mamá doufala, že si obě najdou manžela, ale...

„A ty?“ zeptal se Adam.

„Inu, já si nebudu přát, abych byla raději na vědecké přednášce,“ řekla Thalia a on se zasmál. Měla ráda jeho smích, to, jak se mu rozsvítily oči a u koutků úst se mu udělaly dolíčky. „Baví mě tančit, takže zaplať pánbůh mám o zábavu postaráno. Ale nemám v úmyslu jet do Londýna, abych si tam našla manžela. Chystám se objevovat poetické srdce města, salony, kde to hýří novými intelektuálními myšlenkami, a to vše dychtivě nasávat. Bude to ještě lepší než chodit do knihovny. A pak najdu vydavatele svých básní a nebudu potřebovat manžela, aby mě živil.“

„Dej si pozor, aby se z tebe nestala modrá punčocha,“ škádlil ji. „Tvoje rodina a přátelé si musí uchovat svou dobrou pověst.“

„Pokud by mě nazývali jen modrou punčochou, mamá by se určitě ulevilo. A nemyslím si, že špatná pověst by snad nějak ublížila *tebě*,“ oponovala mu. Adam měl totiž pověst „knihomola“, což jí připadalo velmi nespravedlivé. To, že záliba ve vzdělávání byla u muže považována za výhodu, zatímco u ženy za opak.

Když se přiblížili k lesu tvořícímu hranici panství strýčka Johna, Thalia zahlédla mezi stromy cosi modrého.

„Tamhle je,“ zavolala a popostrčila Adama kupředu.

O chvílku později vypochoďovala z lesa samotná Charis, s rozevlátými vlasy a oděná ve starých modrých šatech, které si vyhradila pro výlety. Jelikož měla statnější postavu a šaty už nebyly nejnovější, bylo vidět, že je jí živůtek kolem hrudníku těsný a sukně krátká, takže jí zpod látky vykukovaly staré polobotky a několik palců vlněných punčoch nad kotníky.

„Dobré ráno!“ Charis je zahlédla a přátelsky na ně zamávala. „Co vás sem přivádí? No není dnes nádherně? Zahlédla jsem v jezírku plavat kachničku mandarínskou, pohybovala se neskutečně ladně.“

Thalia se zhluboka nadechla. Charis se neschovávala – prostě jen úplně zapomněla, co je dnes za den.

Charis přišla blíž a všimla si jejích modrých cestovních šatů. Zatvářila se provinile a po pihovatých tvářích se jí rozlila růžová barva studu. „Ach ne. Londýn. Mamá dokonce poslala služebnou, aby mi to připomněla, ale já si chtěla ještě ukrást chvilku venku, protože jsem zaslechla ptačí zpěv a doufala, že to bude dudek, ale samozřejmě nebyl, a pak jsem kvůli kachně na všechno zapomněla.“ Růžové tváře jí zbledly. „Je mamá hodně rozzlobená?“

Thalia se zamyslela. „Spíš bych řekla odevzdaná.“ Jelikož teta Harmonia – tedy lady Elphinstoneová – neměla další děti, které by uspokojily její mateřské ambice, byla Charis jediným nástrojem (často nespokojivě fungujícím) k naplnění jejích společenských cílů. A z těchto cílů ani přes Charisin odpor neslevovala, třebaže se často setkávala s nezdarem.

„Ach, tak to je mnohem horší! Raději čelit jejímu hněvu než zoufání!“ Charis si nadzvedla sukni ke kolenům a rozběhla se přes louku, až jí statné nožky kmitaly a vlnité lokny poskakovaly na ramenou. Thalia s Adamem se za ní vydali volným krokem.

Thaliini rodiče na ně čekali na nádvoří společně s Kalli, která nadskakovala nadšením, až se jí tmavé kudrny natrásaly kolem obličeje. Dvě nejmladší děti Aubreyových pobíhaly kolem kočárů, ale čtrnáctiletá Antheia, která byla na uvedení do společnosti ještě mladá, našťavaně trucovala vedle matky.

„Zaplaťpánbůh, že se Charis našla,“ pronesla mamá. „Máte vše, co do Londýna potřebujete?“

„Ano, mamá,“ odpověděla Thalia a raději zkontrolovala, že jsou její a Kalliiny kufry dobře upevněné za kabinou kočáru.

„Něco jsem ti přinesl,“ prohlásil otec a podal jí elegantní knihu vázanou v kůži. Stránky uvnitř byly prázdné. „Doufám, že ji zaplníš poezií a budeš mi průběžně psát o svých pokrocích.“

„Chodte pravidelně do kostela a poslouchejte svou tetu. V Londýně zná všechny vhodné džentlmeny,“ dodala mamá. Rychle políbila Thalii na tvář, načež spěchala k nejmladšímu synovi, aby ho odvedla z dosahu koní, přičemž stačila ještě zavolat přes rameno: „A pište nám každý den!“

Otec si Thalii přivinul k sobě a pevně ji objal. „Spoléhám na tebe, že budeš pomáhat své tetě a strýci. Jsi moje rozumné děvče, a proto tě také pověřuji dohledem nad Kalliope a tím, že ji v mé nepřítomnosti budeš držet dál od průšvihů.“

„Samozřejmě, papá,“ Thalia spolkla jízlivou poznámku: *Myslela jsem si, že to Adam má mít nad námi „stálý dohled“*. Nikomu – ani svému otci – by nepřiznala, že doufá, že v Londýně bude moct být konečně trochu lehkovážná a nezodpovědná.

„Tak už pojď, Thalíe!“ pobídla ji Kalli a naposledy objala svou sestru Antheiu, která mezitím začala hlasitě poňukávat. „Tetička Harmonia nám půjčila svůj kočár. Prý abychom nemusely po cestě poslouchat strýčkovu chrápaní, ale já si myslím, že je to proto, že si chce vedle strýčka taky schrupnout.“

Adam pomohl Kalli do kočáru a pak nabídl rámě Thalii. Když ho vzala za ruku, překvapil ji letmým polibkem na tvář. „Šťastnou cestu, Prcku, a nezapomeň na mě.“

Tvář jí z dotyku jeho rtů úplně brněla. Vší silou se snažila ignorovat horko, které jí stoupalo do obličeje, a chichotání uvnitř kočáru. Předstírala, že nevidí významné pohledy, které si vyměnili její matka a otec. Adam byl jako její bratr – nejlepší kamarád, hned po Kalli a Charis.

Chtěla situaci odlehčit, a proto s úsměvem prohodila: „Pochybuji, že by se mi na tebe za necelý týden podařilo zapomenout.“

Adam se rozesmál a ona se usadila vedle Kalli.

Během pár minut se s pokorným výrazem objevila na nádvoří Charis. Vydrhnuté tváře měla zarůžovělé. Adam i jí pomohl do kočáru se slovy: „Nezapomeň vzít Londýn útokem!“

„Pokud tím útokem myslíš třeba něco jako hurikán,“ odvětila Charis zasmušile, „pak bych asi opravdu měla!“

Thalia si najednou představila temný větrný vír způsobující chaos v nic netušícím městě. V hlavě se jí začaly rodit první verše: *Tančícím vírem, jenž svět do chaosu vhání, byla pouhá žena, majíc v srdci pohrdání.* Hm. Takhle ne. Charis v sobě rozhodně neměla pohrdání.

Adam se znovu zasmál. „Musíš si trochu víc věřit, Charis.“ Pak zavřel dveře kočáru, ustoupil od nich a zamával jim.

Nejmladší děti Aubreyových bouchaly do kočáru, až je Thaliina matka musela odtáhnout.

Kočár sebou trhl a koně vyrazili vpřed. Kalli propletla své prsty s Thaliinými, které byly studené, i když přes ně natáhla přikrývku. „Londýn,“ vydechla.

Charis, která seděla naproti sestrám Aubreyovým, vykoukla z okýnka a mávala. Thalia se dívala před sebe, na cestu, která je unášela pryč z jediného světa, který znala.

„Londýn,“ zopakovala slova své sestry a přikývla.

Rozhodně se chystala si v něm užít každou minutu.

KAPITOLA DRUHÁ

Ve víru večírků

(Kalli)

Večírek nemůžete pořádát příliš velký.

Velký večírek si zajistí vlastní zábavu.

— od autorky románu *Emma*,

zapsáno v deníku Kalliope Aubreyové

Když za ujíždějícím kočárem utichly dětské hlasy sourozenců, Kalliope Aubreyová si přitiskla dlaň na břicho, aby utlumila zvláštní šimrání v žaludku. Nevěděla, zda se má smát, nebo plakat. Byla na cestě do Londýna, o čemž snila od chvíle, kdy zjistila, že do Londýna jezdí mladé dámy ve chvíli, kdy jsou považovány za dospělé.

Samozřejmě necestovala poprvé. Když jí bylo patnáct, byla v Bathu s pratetou, kde ale pouze absolvovaly pitnou kúru, protože teta rozhodla, že je příliš mladá na to, aby se zúčastnila místních vyhlášených plesů a večírků. A pak byla v Oxfordu a na hradě Warwick. A dokonce ji jednou vzali na jarmark až do Banbury.

Ale Londýn, samotný střed společenského vesmíru? Jako by se celých sedmnáct let připravovala na tento okamžik. Slečna Kalliope Aubreyová milovala svou rodinu víc než cokoliv jiného, ale večírky byly hned na druhém místě. Určitě je milovala víc než církev, jejíž byl otec služebníkem,

i když na to raději moc často nemyslela, protože se pak cítila provinile. Ale vlastně i bible zmiňovala večírky, takže to určitě není až tak *moc* velký hřích.

A co jiného byl Londýn – přesněji řečeno londýnská plesová sezona – než jeden ohromný večírek, o kterém vždycky snila?

A přesto, když viděla Thalii, jak hledí bez hnutí před sebe, a svou sestřenku Charis, jak divoce mává z okýnka, uvědomila si, že ji to očekávané bezmezné nadšení nenaplňuje. Chtěla nechat kočár otočit a popadnout matku a otce – a ano, i svoje mladší sourozence – a vzít je s sebou. Kdyby nemusela polovina jejího srdce zůstat doma, byl by Londýn perfektní.

Kalli popotáhla, a když jí Charis podala čistý, i když pomuchlaný kapesníček, v duchu se napomenula, že se chová směšně. Londýn bude úžasný, tím si byla jistá, a měla v úmyslu si v něm užít každíčkou minutu, od nových šatů přes koncerty až po vhodné nápadníky. Pozorovala známou krajinu ubíhající kolem, poslouchala dusání kopyt na uježděné cestě a snažila se myslet na něco veselého. Když se přiblížili k mýtné cestě a kočí zatroubil, už se nemusela nutit do úsměvu.

„Myslíte si, že hned budeme mít nějaké nápadníky?“ zeptala se Thalia, čímž přerušila Charisin výklad o namlouvacích rituálech labutí, což Thalii očividně potěšilo. Kalli se na sestru spiklenecky usmála. I když si nebyly vůbec podobné – Thalia byla vysoká a plavovlasá s téměř černými očima, zatímco Kalli byla drobná a měla tmavé vlasy, modré oči a snědou pleť –, dělilo je od sebe jen třináct měsíců a už od Kalliina narození z nich byly nejlepší přítelkyně. I když Kalli ne vždy rozuměla sestřiným složitým myšlenkám a Thalia ne vždy chápala její lásku k bližním, rozhodně milovaly jedna druhou.

„Předpovídám, že ty určitě,“ prohlásila Charis. „Máš ráda lidi, takže všem nakonec nezbyvá nic jiného, než že si tě zamilují také. A Thalía je tak rozkošná, že si jsem jistá, že o nápadníky rovněž nebude mít nouzi.“ Povzdechla si. „A co se týká mě, tak pokud se mamá podaří nějakého nápadníka sehnat, bude to jen kvůli mým penězům, a z toho nebudu mít vůbec radost.“ Rozzářila se. „Vlastně mám v úmyslu pojmut plesovou sezonu jako jakýsi experiment, pečlivě pozorovat rituály společenské smetánky a dělat své vlastní závěry, což bude nadmíru zábavné.“

„Ale musíš se o ně s námi podělit,“ navrhla Thalía.

Pro Kalli nebylo Charisino vědecké zkoumání módní smetánky až tak zajímavé jako získávání jejích vlastních zkušeností, ale povzbudivě přikývla. Po chvíli se konverzace stočila k vědeckým a uměleckým osobnostem, které Charis a Thalía toužily potkat a o většině z nichž Kalli nikdy neslyšela, což posílilo její tajné přesvědčení, že chytrí lidé nemusí vždy nezbytně tvořit *chytrou* skupinu lidí, ke které by chtěla patřit. Což jí vlastně nevadilo, protože vzdělaní lidé byli často tak seriózní, že s nimi nebyla zábava. Kalli si diskuze dál nevšímala a raději se ponořila do svých vlastních myšlenek. Skutečně korzet prince regenta vrže tak, jak všichni říkají? A dokáže teta Harmonia získat pozvánky do společenského klubu Almack's, jak slibovala?

Vytáhla z příručního zavazadla výtisk *La Belle Assemblée* a představovala si, jaké šaty by si nechala ušít. Věděla, že její vysněné šaty asi zůstanou jen pouhým snem, protože jako dcera vikáře živícího velkou rodinu musela mít jen skromná přání, ale ani to ji neodradilo. Přinejmenším ji to neodradilo *docela*. Teta Harmonia se totiž nabídla, že Kalli obstará novou garderobu, a možná se nechá přesvědčit, že by mohla oblíbenou neterž rozmazlit o něco víc, než by mamá považovala za vhodné.

A oblečení podle poslední módy bylo nezbytností, pokud má Kalli ve společnosti zazářit tak, jak doufá. Měla v úmyslu získat si nové přátele a nápadníky – a pokud jí bude štěstí přát, nakonec třeba i manžela. Mamá potřebovala, aby se jedna z nich dobře provdala, a Thalia v tomto ohledu neuvažovala vůbec prakticky, protože neustále ležela v knihách.

Ale nebyl důvod, proč by praktické uvažování nemohlo být i *zábavné*. Koneckonců bylo určité možné vdát se z lásky a pro peníze zároveň.

Na cestě do Londýna strávili jednu noc v malém, ale útulném zájezdním hostinci a Kalli si na rodiče a sourozence sotva stačila vzpomnout. Než se stihla rozkoukat, byli zase na cestě a pomalu se blížili k předměstí Londýna. Cesta z udusané hlíny ustoupila dlažebním kostkám, farmy vystřídala hustá městská zástavba a obchody. Kalli obdivovala stále elegantnější domy, které míjeli za vyvolávání populárních obchodníků nabízejících zboží. Dokonce se potají radovala z dopravní zácpy, která zpomalila jejich příjezd do nového domova, takže měla více času obdivovat vše kolem a zvyknout si na to, že opravdu dorazili do Londýna.

Úpěnlivě doufala, že vyrazí na ples ještě téhož večera, ale teta Harmonia to zakázala. „Neobjevíme se na veřejnosti, dokud vypadáme jako venkované. Než vyrazíme, musíme nejprve obnovit šatník,“ řekla. Pak ovšem velkolepý účinek svých slov poněkud zkazila, když dodala: „Navíc se do Londýna zatím sjelo jen málo lidí, takže by to vypadalo, že zoufale toužíme po nápadnících.“

A tak se Kalli snažila krotit svou nedočkavost, jak nejlépe to šlo. Během několika dalších dnů navštívili víc obchodů, než se jí kdy zdálo: nejlepší (a měla podezření, že i nejdražší) kloboučnictví, obchody s galanterií, krejčovství a mnoho dalších.

Jakmile dorazily jejich nové šaty určené pro vyjížďky v kočáře, měly dovoleno nechat se povozit kočím po Hyde Parku. Projely pomalu po Rotten Row a kolem jezera Serpentine a Kalli pozorovala mladé džentlmeny, kteří je mýjeli a na pozdrav se vždy dotkli klobouku. Přála si, aby byla konečně někomu, vlastně komukoliv představena, protože etiketa nedovolovala, aby mladá dáma opětovala pozdrav mladému muži, se kterým se nezná.

Týden po příjezdu domluvila lady Elphinstoneová dopolední návštěvy u vybraných členů *společenské smetánky*. Představila dívky svým přítelkyním a jejich dcerám a pak, když si neudělaly svým chováním ostudu, i vybraným patronkám klubu Almack's, jejichž souhlas byl nezbytný k tomu, aby kdokoliv z rodiny Elphinstoneových nebo Aubreyových mohl do vyhlášeného tanečního sálu vstoupit.

Kalli skoro nemohla dýchat, když dělala pukrle před lady Sally Jerseyovou, krásnou brunetkou, která se neustále usmívala. Když začala lady Jerseyová mluvit, byl to nezastavitelný proud slov, kvůli čemuž jí škádlivě přezdívali „Nemluva“, a Kalli se konečně uklidnila. Ta dáma vlastně vůbec nenaháněla hrůzu, jak se obávala. Thalia byla jako obvykle okouzlující, a dokonce i Charis se předvedla v nejlepším světle, protože své komentáře omezila na krátké, společensky přijatelné poznámky o počasí (a díkybohu nezmínila namlouvací rituály labutí či jiných tvorů).

Další „schvalovací“ patronka klubu Almack's, princezna Esterhazyová, dorazila k lady Jerseyové jen chvilku před jejich odchodem a byla naprosto úchvatná. Popadla Kalli a Thalii za ruce a přitáhla si je k sobě. „Takže vy jste sestry? Jak půvabné, že jste každá jiná. Tuším, že ve společnosti způsobíte velké pozdvižení.“

Kalli si přála, aby její pochvalu slyšela i mamá, a řekla si, že jí v dalším dopise musí vše vyličit. Zaplašila náhlý stesk po domově a místo

toho se zaměřila na to, co pro ni a pro její sestru znamenají vstupenky na ples do klubu Almack's – jednu z nejexkluzivnějších událostí sezony.

Uspokojení nad výsledkem absolvovaných návštěv ji neopouštělo ani při večeři a během několika her whistu s tetou a strýcem Elphinstoneovými a s Charis. Samozřejmě bez Thalie, která si čmárala verše na útržky papíru. Teprve když odešla do svého pokoje a začala věrně popisovat události dne do svého deníku, odhodlaná neopomenout ani jediný radostný okamžik z úvodu její první sezony, uvědomila si něco strašného: na žádné z návštěv se nesetkala ani s jediným vhodným džen-tlemenem.

Druhý den ráno je čekalo další kolo návštěv, kdy nejprve zamířili za paní Salisburyovou, spolužačkou tety Harmonie. Lokaj je odvedl do vkusně zařízeného přijímacího salonu s dekoracemi ve zlaté a zelenkavé barvě a paní Salisburyová vstala unaveně ze svého křesla, aby objala svou starou přítelkyni. Obě starší dámy se pak vzdálily k okennímu výklenku, kde si začaly povídat, a zanechaly dívky ve společnosti dvou dcer paní Salisburyové, z nichž starší byla provdaná za lorda Stanthorpea a měla s sebou malé batole.

Charis a Thalia si začaly povídat s mladší z dcer, slečnou Anne Salisburyovou, půvabnou dívkou s vlasy tizianového odstínu, která se právě chystala na svou druhou plesovou sezonu. Když však Kalli viděla červenoučké tvářičky malého chlapečka hrajícího si na podlaze, neodolala a sedla si k němu. Miminka prostě milovala. Teta Harmonia se na ni káravě podívala, ale jelikož tu kromě dvou rodin nikdo jiný nebyl, nic nenamítla.

Kalli si zakryla oči dlaněmi a pak je dala pryč – takhle si vždycky hrávala se svými mladšími sourozenci – a malý chlapeček se rozesmál. Jeho mamá se na Kalli usmála.

„Máte ráda děti, slečno Kalliope?“ zeptala se jí vlídně. Měla zrzavé kudrnaté vlasy a modré oči stejně jako její matka i sestra.

„Říkejte mi Kalli, prosím – a ano, zbožňuji je! Je s nimi ohromná legrace, že? Mamá často pomáhám s mladšími sourozenci a někdy, když jsou ženy v naší farnosti nemocné, mamá a já jim chodíme pomáhat s jejich drobotinou.“

„A jistě brzy plánujete mít své vlastní, není-liž pravda?“ zeptala se škádlivě lady Stanthorpeová.

Kalli se začervenala. „Doufám, že ne příliš brzy. Se svatbou nijak nespěchám – i když na plesovou sezonu se moc těším!“

„Už jste byla na nějakém večírku?“

„Ne. Teta Harmonia nám to zatím nedovolila, ne, dokud nebudeme mít hotovou garderobu, ale zítra večer jdeme na večírek ke Gardinero-vým.“

Chlapeček se mezitím připlazil ke Kalli a tak dlouho ji plácal po kolenu, až mu pomohla postavit se na nohy. Byl teplý a voněl po mléce. Snažil se stát, a tak mu podpírala buclaté ručičky, aby nespádl.

„Večírek se určitě vydaří. Paní Gardinerová podává vždy ty nejlepší pochoutky a obě její dcery hrají výborně na klavír.“ Lady Stanthorpeová ještě dodala: „Myslím, že můj bratr Henry bude mít oči jen pro starší slečnu Gardinerovou.“

Jako na zavolanou se v salonu objevil mladý muž a potukával jezdec-kým bičíkem o naleštěné vysoké holínky. Nebyl příliš vysoký, kudrnaté zrzavé vlasy měl ostríhané podle poslední módy a měl příjemný, usměvavý obličej.

„Právě o tobě mluvíme, Henry,“ prohlásila lady Stanthorpeová a široký úsměv jí na tváři vykouzil mělké dolíčky. Poplácala polštář na pohovce vedle sebe.

Mladý muž se k nim vydal právě ve chvíli, když si chlapec v Kalliině náruči odříhl a potřásl jí mléčně bílou tekutinou celé rameno a rukáv šatů.

Kalli zrudla. Pan Salisbury – pokud to tedy byl skutečně bratr lady Stanthorpeové – byl zcela určitě ten nejpohlednější muž, jakého zatím v Londýně potkala. A ona tu seděla na zemi potřásněná zvratky.

Lady Stanthorpeová rychle vyskočila z pohovky a zvedla svého synka, aby ho podala poblíž stojící chůvě. Pak společně vyšly z pokoje.

„Ach, Kalliope,“ povzdechla si teta Harmonia, jako kdyby byla její chyba, že si miminka čas od času ublinknou.

Thalia vstala, ale pan Salisbury byl rychlejší a volným krokem přešel ke Kalli, aby jí nabídl ruku a pomohl jí vstát. Měl pevný stisk a zvedl ji jako peříčko. Kalli si přála, aby vstala *ladněji*, ale na pokloně pana Salisburyho, ani na kapesníčku, který jí podal, když se posadila na pohovku, kterou lady Stanthorpeová opustila, nebylo nic k vytknutí. Otřela si paži a snažila se očistit rukáv šatů.

„To nezbedné dítě mi to samé udělalo už tolikrát, že se to ani nedá spočítat,“ pronesl pan Salisbury, a když se posadil vedle ní, nadzvedl svou vahou polštář, na kterém seděla. „A vždycky na mou nejlepší vestu, jako kdyby neomylně poznalo, kdy napáchá největší škodu.“

Kalli zadržela dech, když si uvědomila, že se téměř dotýká jeho dokonale tvarovaných stehů. Snad necítí kyselý zápach zvratků z jejích šatů? Ale pan Salisbury vypadal pozoruhodně vesele a skutečnost, že mu malý synovec provedl *totéž tolikrát, že se to nedá spočítat*, napovídala, že ho to vůbec neobtěžuje.

„Takže,“ začal pan Salisbury a oči se mu rozzářily, „vy a má sestra jste si o mně povídaly, než vás můj synovec tak nevybíravě přerušil?“

Kalli se znovu začervenala. Být přichycena při hovoru o pohledném mladém muži však bylo stále mnohem méně trapné než být poblínaná miminkem, i když to moc příjemné také nebylo. „Mluvily jsme o zítřejším večírku u Gardinerových a vaše sestra řekla, že...“ *Že se vám líbí nejstarší dcera Gardinerových.* Ne. To přece nemůže říct muži, který se jí právě představil. „Že velmi rád tančíte.“

Z vedlejší pohovky se ozvala slečna Salisburyová. „Myslíte, že se bude tančit? Paní Gardinerová obvykle nebývá nakloněna přílišnému dovádění na svých večírcích.“

Pan Salisbury stále upíral oči – hnědé se zelenými a zlatavými skvrnkami kolem zorniček – na Kalli. „Pokud ano,“ řekl, „byl bych velmi poctěn, kdybyste si se mnou zatancovala, slečno Kalliope.“

„Ach, nechtěla jsem...“ zarazila se zmateně a příliš pozdě si uvědomila, že si pan Salisbury patrně myslí, že žadoní o vyzvání k tanci. Pokud teď ale bude protestovat, že něco takového neměla v úmyslu, bude zase vypadat nevděčně.

Pan Salisbury se usmíval a ve tvářích se mu objevily dolíčky podobně jako jeho sestře, a otočil se k Thalii a Charis. „Moc rád si zatančím i s vašimi sestrami, jakmile nás představí.“

Teta Harmonia přispěchala, aby je představila, a dodala: „Thalia a Kalliope jsou sestry. Charis je moje dcera, a tím pádem jejich sestřenice.“

Pan Salisbury se otočil na Kalli. „Kalliope je neobvyklé jméno. Nemýlím-li se, je řecké? Váš otec je patrně hodně sečtělý, že?“

Tentokrát Kalli dokázala jeho úsměv opětovat. „Papá je kněz. Velmi rád čte, ale nenazvala bych ho učencem. Za naše jména může mamá. Její

otec byl učenec. Ona se jmenuje Sophronia, její sestra Harmonia a obě se rozhodly, že budou pokračovat v tradici a své dcery pojmenují podle řeckých ctností a grácií. S Thalií a Charis jste se již seznámil a moje mladší sestry doma se jmenují Urania a Antheia.“

Thalia k tomu dodala: „Naši rodiče to se jmény ale trochu popletli, protože Kalli je ta veselá a já jsem spíše poetického založení.“

Kalli pochopila, že Thalia jí jen chce pomoci s konverzací, ale napadlo ji, zda si její sestra uvědomuje, že její slova měla trochu kousavý podtón. Naznačila totiž, že to ona je ta seriózní a poetická, zatímco Kalli je... rozverná.

„Ano,“ řekla a snažila se ten nepříjemný pocit zahnat. „Já jsem ta zábavná. Myslím tím, že ne tedy úplně zábavná, protože tvrdit to o sobě by ode mě bylo ješitné, ale prostě umím druhé rozesmát...“ Kalli se odmlčela. *Zase blábolím nesmysly*, pomyslela si.

„Někdy může být jméno břemenem,“ odvětil pan Salisbury. Bylo od něj milé, že její plácání nekomentuje. „Podívejte se na mě – jméno ‚Henry‘ by mělo být synonymem pro urozeného vůdce, což já jsem jen stěží. Tragická chyba při výběru jména.“

Podobně jako u Charis, pomyslela si Kalli. Teta Harmonia ji pojmenovala po jedné z Diovyých dcer, jako kdyby se někdo kdy dokázal takovému vzoru přiblížit.

„Mohlo to být horší,“ pokračoval pan Salisbury, „mohla jste být Euterpé nebo Terpsichoré.“

Kalli se rozesmála. „Jak strašlivý osud, vskutku! Až budu mít děti, dostanou prostá, obvyklá jména, podle kterých je nebudou k nikomu přirovnávat, ať to bude kdokoliv.“

Úsměv ve tváři pana Salisburyho se ještě prohloubil a jeho široké, přitažlivé oči se na ni stále dívaly.

„Ne že bych už uvažovala o dětech, samozřejmě ještě nejsem vdaná, a než si člověk pořídí děti, měl by se provdat či oženit...“ *Přestaň*, okřikla se Kalli přísně v duchu. Nejdřív ty nesmysly ohledně tance a teď ještě tohle. Pan Salisbury si musí myslet, že ho uhání. Což zajisté neměla v úmyslu. Tedy alespoň prozatím. Vždyť ho sotva znala. Zdálo se, že ji její vytříbený smysl pro společenskou konverzaci nechal na holičkách.

A navíc *tak strašně* zapáchala po vyzvraceném mléku.

Když kolem ní teta Harmonia prošla k oknu, Kalli ji zlehka zatahala za rukáv. „Už půjdeme?“ zašeptala a ukázala na potřísněný rukáv. Věděla, že je to nezdvořilé, ale kombinace zašpiněných šatů a blízkosti pana Salisburyho pro ni byla téměř nesnesitelná.

„Za chvíli, má drahá. Musím se nejprve rozloučit s paní Salisburyovou.“

Zatímco si teta povídala se svou přítelkyní, pan Salisbury se naposledy pokusil pokračovat s Kalli v konverzaci. „A jak se vám líbí v Londýně, slečno Kalliope?“

Proboha, *proč* se ten muž tolik snaží konverzovat? Cožpak nevidí, že chce odejít? Nebo pomineme-li to, že chce být zdvořile ignorována? „Je tu velmi krásně.“ A má to, na to se nedalo nic říct.

Pan Salisbury chvíli vyčkával a čekal, že bude konkrétnější. Když se nic nedělo, dodal: „A co se vám tedy v Londýně nejvíce líbí?“

Vý, napadlo Kalliope jako první. Ne, to nesmí ani vyslovit. Rychle přemýšlela co říct. „Dámské klobouky. A... ehm, je tu teplo.“

Zmatený pan Salisbury se zachmuřil, až svrátil obočí, a ona se ještě více zabořila do pohovky. Je pravděpodobné, že teď ji považuje za hloupou a neotesanou. *Dámské klobouky? A teplo?* I její čtrnáctiletá sestra Antheia by se zmohla na elegantnější odpověď.

Thalia sedící opodál stiskla rty. Kalli tenhle výraz dobře znala: ze všech sil se snažila se nesmát. *Jí.*

Nemohly by už odejít?

Konečně teta Harmonia domluvila s paní Salisburyovou. Kalli nebyla nikdy vděčnější, že se mohla konečně rozloučit s novými známými. Vyskočila na nohy, poklonila se hostitelce a rychle vyrazila ke dveřím, když vtom ji někdo chytil za ruku.

Byl to pan Salisbury. „Bylo mi potěšením vás poznat, slečno Kalliope.“

„Potěšení je na vaší straně,“ odpověděla.

Když ji zaslechla Thalia, vyprskla smíchy. Kalli si uvědomila, co řekla, a tváře jí zahořely studem. „Chtěla jsem říct na *mé*. Potěšení je na *mé* straně.“ Pak posbírala poslední zbytky své důstojnosti a téměř proběhla dveřmi z přijímacího salonu a dolů po schodech k hlavnímu vchodu. Přes potřísněné šaty si oblékla kabátek a vyšla ven, aby počkala na kočár.

Když se všichni usadili v kočáře, Thalia poznamenala: „Zdá se, že tě pan Salisbury naprosto ohromil, Kalli.“

Tvář tety Harmonie se rozzářila. „Ach ano, jaký úžasný mladý muž! Ten by se k tobě velice hodil, Kalliopé.“

Pan Salisbury by se mě nedotkl ani třímetrovou tyčí, pomyslela si Kalli. Bude muset tetu odradit od pokusů zosnovat nějaká další nepříjemná a trapná setkání. „Ach, prosím, nikoho mi, tetičko, nedohazujte. Právě jsme sem přijeli. Pan Salisbury je, jak tuším, velmi milý džentlmen, ale nemyslím si, že bychom se k sobě hodili.“

Thalia ji pozorovala s úsměvem, jako kdyby věděla, že lže. Kalli se otočila a začala se dívat z okna. Složila si ruce na hrudi, i když jí to těsný kabátek znesnadňoval. Kéž by nebyla moc stará na to, aby své sestře vyškřábala oči. Nebo aby se mohla dětinsky urazit.

Začni tak, jak hodláš skončit, říká vždycky mamá.

Povzdechla si. Pokud to byla pravda, pak její úsilí najít své místo mezi *londýnskou smetánkou* dopadlo přímo žalostně.

KAPITOLA TŘETÍ

Každý (kromě mě) miluje zhýralce

(Charis)

Jak je obecně známo mezi astronomy, již několik let dr. Brinkley z dublinské observatoře sleduje pomocí dalekohledu dlouhého osm stop periodické odchylky několika hvězd z jejich běžných pozic; což silně naznačuje existenci roční paralaxy u těchto hvězd.

— John Pond, *Filozofické transakce Královské společnosti*

(Poznámka Charis: Londýnská plesová sezona alias roční společenská paralaxa, kdy to vypadá, že se role každého posouvá díky změně pozorovacího bodu.)

Charis ze svého pozorovacího bodu ve vstupní hale v domě Gardinero-vých sledovala svého papá, jak napůl pohřbený pod horou pláští mizí v šatně. Kéž by mu mohla pomoci: nejraději by zmizela za ním, vnímala vůni vlny a hermelínu a v teple a tichu se zachumlala do kabátů, místo aby tu stála všem na očích, pod zářícím křišťálovým lustrem uprostřed davu dalších hostů pomalu proudících nahoru po schodech, kde se chystali pozdravit hostitele, aby se následovně shromáždili ve velkém salonu.

Mamá se k ní naklonila a zlehka ji štípla do nadloktí. „Stůj rovně, Charis, hrbíš se!“

Charis si nedokázala představit, jak by se mohla hrbit, když má korzet vpředu vyztužený dřevěným kolíkem. I přesto se snažila postavit vzpřímeněji a přitom si hladila nezahalený kousek kůže mezi krátkými rukávy a dlouhými rukavicemi, do kterého ji mamá štípla. Kalli a Thalia byly oblečené podobně jako ona, ale nezdálo se, že by některé z nich byla zima nebo se styděly. Charis měla plnější tvary a ňadra se jí dmula nad vyztuženým korzetem, který tak nerada nosila. I když mamá trvala na tom, že šaty s dekoltem se k mladé dámě perfektně hodí, jí nebylo příjemné, že hluboký výstřih odhaloval příliš mnoho pih. Snažila se povytáhnout lem výstřihu nahoru, ale mamá ji zarazila a zavrtěla hlavou.

Přesně proto dávala přednost vědeckému bádání před vystupováním ve společnosti. Přinejmenším si byla jistá, že se nemá za co stydět, pokud jde o její mozek. Chybělo jí však ono vytříbené chování, které od ní mamá očekávala, a navíc měly její složité šaty příliš mnoho volánů.

Charis se znovu podívala na Kalli. Ta se sepnutýma rukama a lehce rozevřenými rty vypadala jako malé dítě u vánočního stroměčku. Charis se narovнала. No dobrá. Nebude tou, kdo zkazí Kalliinu radost z prvního večírku sezony. Vynasnaží se přežít tento večer bez jediného postěžování a zabaví se tím, že si naplánuje vědecký výzkum, kterému se bude věnovat po sezoně.

Papá se vrátil ze šatny až moc brzy a všichni společně vyšli po schodech. Charis udělala pukrle před Gardinerovými a následovala matku a sestřenicu do zaplněného salonu. Kalli ji chytila za ruku.

I přes její dychtivý výraz Charis viděla, že je také nervózní, a navíc bledší než obvykle. Za jejich zády vstoupila do sálu další rodina – byl to ten mladý muž, ze kterého byla Kalli onehdy tak nervózní, v doprovodu svých sester. Jak jen se jmenovali? San... Salisburyovi. To bylo

ono. Pohled pana Salisburyho padl na Kalli a jeho tvář se rozjasnila. Kalli mu úsměv rozechvěně opětovala a stiskla Charisinu ruku ještě pevněji.

Salisburyovi se s nimi krátce přivítali a pokračovali dál. Kalli konečně uvolnila své sevření.

„Ještě nikdy tě žádný muž takhle nerozhodil,“ poznamenala Charis.

Kalli si povzdechla. „Já vím. Prosím pěkně, už o tom nemluvme. Je to demoralizující.“

Mamá s Thalií byly zabrány do konverzace se známou, ale Charis byla odhodlána nenechat se do hovoru zatáhnout. Mamá jí důrazně kladla na srdce, že při společenských akcích se nesmí pohybovat bez doprovodu. Jistě tedy nebude vadit, když si s Kalli budou dělat navzájem garde. Charis se pomalu vydala ke stolu s občerstvením a popostrčila svou sestřenku, aby se probrala ze snění. Díky jídlu si nepřipadala tak nesvá a hlavně jím zaměstnala ruce a zabila čas.

Do cesty se jim postavil papá následován tmavovlasým mužem. Neznámý byl oblečen poměrně stroze, na sobě měl bílou košili, sladěnou vestu a černé sako, které podtrhovalo jeho opálenou pleť. Žádné odstíny růžové, na které si potrpěla společenská smetánka. Charis si matně vybavila, jak jí Kalli vysvětlovala, že skutečně sofistikovaní džentlmeni se pestrým barvám ve svém šatníku vyhýbají.

Pak papá řekl: „Pane Levesone, rád bych vám představil svoji dceru a její sestřenici, Charis Elphinstoneovou a Kalliope Aubreyovou.“

Kalli vyloudila zvláštní, přidušený zvuk. Když se na ni Charis podívala, měla vykulené oči. Patrně to jméno znala, ale jelikož to nebylo jméno, které by se pravidelně objevovalo ve vědeckých časopisech, Charis vůbec netušila, o koho jde.

Pan Leveson se uklonil, zatímco Kalli s Charis udělaly pukrle.

Papá pokračoval: „S otcem pana Levesona jsme se znali, ale před několika lety zemřel. Říká se, že to byl skutečný indický nabob, který v Indii nejenže vydělal ohromné jmění, ale našel si tam i manželku.“

Pan Leveson stiskl rty a podíval se kamsi za Charisinu hlavu. Bylo jasné, že si o jejím otci nemyslí nic hezkého, ačkoliv nedokázala říct, zda to bylo proto, že se v jejich společnosti nudil, nebo si o svém soukromí nerad povídal s cizími lidmi. Ať tak, či onak, cítila, jak ji uvnitř ovládá hněv. Jak se vůbec tento muž opovažuje chovat se tak přezíravě k jejímu otci? Nic o nich neví a zdá se, že se o nich ani nechce cokoli dozvědět.

„Jste také velmi bohatý, pane Levesone? Jako váš otec?“ zeptala se s nevinným pohledem a doufala, že to nezní moc zvědavě. „To je jistě velmi příjemné, protože pak se nemusíte chovat zdvořile, že?“

Kalli zalapala po dechu a papá se zamračil. Pan Leveson se na ni však k jejímu potěšení okamžitě podíval.

„A proč bych se měl snažit být zdvořilý,“ odvětil, „když mě váš otec představil tím, odkud jsem a kolik peněz vydělal můj otec?“

„Cožpak není běžné, že když někoho představujeme, sdělíme o něm nějaké souvislosti – například odkud je, jaké je jeho povolání? U představující osoby předpokládáme možnost, že se s dotyčným již déle zná, a v takových případech je vždy k užitku, víme-li něco o osobě, které jsme představováni. V tomto případě jsem ráda za tyto souvislosti a vaši odpověď, protože jsem pochopila, že o takové seznámení nestojím. Krásný den přeji, pane Levesone.“

Začala se otáčet, když vtom ji jeho hlas zastavil, jako by dostala políček. „A vám to jistě velice vyhovuje, slečno Elphinstoneová.“

Zamračeně se otočila zpět. „Obávám se, že vám nerozumím.“

„Využít vaši morální výhodu jako ochranný štít pro předsudky. Jak příhodné.“

„Moje co?“ vykročila k němu a bezděky si uvědomila, že ji Kalli chtěla chytit za ruku. „Vy pane, jste ten, kdo se k nám choval bez zájmu, sotva jsme byli seznámeni. Bezpochyby proto, že můj otec pro vás není ani dost důležitý, ani dost bohatý a já nejsem dokonale brilant.“

Úsměv, který mu přelétl po tváři, byl Charis dost nepříjemný. „A nebylo to proto, že když jsem vám byl představen a vy jste zjistila, že mám anglo-indický původ, rozhodla jste se, že mě můžete urazit? Je přece mnohem lepší předstírat pohrdání nad mým chováním než si přiznat, že máte předsudky vůči mé rase. Nebyla byste první Angličanka, která by něco takového tvrdila.“

Charis se zhluboka nadechla a pečlivě volila svá slova: „Nemám vůbec nic proti vašemu původu, který si nikdo nevybírám, pouze proti vašim způsobům, které již volitelné jsou. A jelikož tato konverzace nepřináší nikomu z nás potěšení, rozhodla jsem se ji ukončit. Krásný den, pane Levesone.“

S naprostým klidem, který ale vůbec necítila, vsunula svou paži pod otcovu, vzala Kalli za ruku a oba je odtáhla od pana Levesona.

„Charis!“ promluvil otec, když byli mimo doslech. „Jak se opovažuješ takhle mluvit s panem Levesonem?“

„Nechoval se zdvořile,“ odpověděla Charis, a jak její rozhořčení mizelo, začala cítit rozpaky. Nikdy se nedokázala hněvat dlouho. Pan Leveson byl sice nezdvorný, ale ani její vlastní chování neobstálo při první zkoušce, což ji rmoutilo víc než jeho neurvalost. Skutečně proti němu byla zaujatá, jakmile se dozvěděla, že je jeho matka Indka? To si vůbec nemyslela, ale v zájmu vědy bude muset své reakce blíže prozkoumat.

„Charis, víš vůbec, kdo to je?“ zeptala se jí Kalli. „Panu Levesonovi se nikdo nevyrovná. Je mladý, ale jeho módní vkus obdivuje kdekdo, říkají mu nový Beau Brummel. Dokonce i princ regent se o něm